

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

w okresie od 6 czerwca 2014 roku do 13 czerwca 2014 roku w P. przy ul. (...) działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu dokonał kradzieży z terenu posesji (...) sztuk rurek metalowych o długości 430 cm, 10 sztuk rurek metalowych o długości 150 cm oraz bliżej nieokreślonej ilości drobnego złomu, powodując straty o łącznej wartości około 2000 zł. na szkodę P. C., tj. o czyn zakwalifikowany przez prokuratora z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 roku w sprawie II K 728/14:

1. uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu 619,92 zł. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej;
3. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego i przez oskarżonego. Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając w apelacji wyrokowi:

- .
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj:
 - art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, w wyniku której przyjęto wartość skradzionego mienia na kwotę około 2000 zł. a nie na kwotę 125,50 zł;
 - art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez brak precyzyjnego określenia wartości szkody;
- .
- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że wartość zabranych rurek nie może być ustalona według ceny złomu i konsekwencji przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy zdaniem obrońcy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do przypisania mu wykroczenia z art. 119 § 1 kw ;
- rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W konkluzji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie wartości zabranego mienia na kwotę 125,50 zł, a w konsekwencji zmianę kwalifikacji na art. 119 § 1 kw i wymierzenie łagodnej kary;
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść. Zarzucił wyrokowi:

-.

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że wartość zabranych rurek nie może być ustalona według ceny złomu i konsekwencji przypisanie mu popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy zdaniem oskarżonego prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do przypisania mu wykroczenia z art. 119 § 1 kw ;
- rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie kwalifikacji z art. 119 § 1 kw.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca popierał własną apelację i wnioski w niej zawarte, przyłączył się też do apelacji oskarżonego.

Ponadto obrońca wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa nieopłaconych kosztów obrony świadczonej oskarżonemu z urzędu.

Oskarżony na rozprawie apelacyjnej popierał własną apelację, przyłączył się również do apelacji swojego obrońcy.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej wnosił o nieuwzględnienie obu apelacji i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej dopuścił dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wartości rurek opisanych w zaskarżonym wyroku oraz dowód z zeznań pracownika punktu skupu złomu A. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy była częściowo zasadna, zaś apelacja oskarżonego była bezzasadna, ale obie te apelacje doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego.

Wypada zacząć od tego, że w trybie art. 455 kpk Sąd Okręgowy uzupełnił podstawę prawną skazania o art. 12 kk (i ustalił, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk). Opis czynu przypisanego oskarżonemu zawierał znamiona czynu ciągłego (działanie ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu). Takie też były prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego. Przyjęcie czynu ciągłego (a w zasadzie uzupełnienie podstawy skazania o art. 12 kk) jest zmianą kwalifikacji na korzyść oskarżonego, w przeciwnym bowiem razie odpowiadałby on nie za jedno przestępstwo, tylko za kilka przestępstw (z uwagi na wartość skradzionych przedmiotów nie wchodziła w grę odpowiedzialność za wykroczenia, o czym szerzej za chwilę). Dlatego Sąd odwoławczy był uprawniony w trybie art. 455 kpk do poprawienia błędnej kwalifikacji niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Sąd Okręgowy uzupełnił również przeoczenie Sądu Rejonowego i na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu J. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności jeden dzień zatrzymania w dniu 13 czerwca 2014 roku (vide protokół zatrzymania k. 23).

Trafny okazał się zarzut obrońcy naruszenia dyspozycji art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez brak precyzyjnego określenia w wyroku wartości skradzionego mienia. Sąd Okręgowy dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy, który wycenił wartość skradzionych metalowych rurek na kwotę 1309 zł. Opinia ta jest pełna, jasna, została wyczerpująco i logicznie uzasadniona i nie budzi żadnych wątpliwości, dlatego Sąd odwoławczy się na niej oparł.

Sąd Okręgowy konwalidował błąd Sądu Rejonowego polegający na przypisaniu oskarżonemu nieprecyzyjnie opisanego czynu i dokonał zmiany tego opisu w ten sposób, że w miejsce zawartego opisu czynu sformułowania „o łącznej wartości około 2000 zł” konkretnie przyjął, iż wartość skradzionego mienia wynosiła 1309 zł. (jeden tysiąc trzysta dziewięć złotych). Taka była wartość skradzionych rurek. Prócz tego oskarżony dokonał jeszcze zaboru jakichś nieokreślonych drobnych przedmiotów mających marginalną wartość złomu, ponieważ nie udało się ich ustalić i

wycenić, Sąd Okręgowy (działając na korzyść oskarżonego) pominął ich wartość poprzestając jedynie na przypisaniu oskarżonemu wartości rurek, ta bowiem została ustalona w sposób pewny.

Jednocześnie całkowicie bezzasadne okazały się zarzuty obrońcy i oskarżonego (zarzuty błędnej oceny dowodów i błędów w ustaleniach faktycznych) związane z postulowaną przez nich koncepcją obliczania wartości skradzionych rurek po cenie złomu. Rurki te stanowiły bowiem zakupiony przez pokrzywdzonego materiał budowlany – były to elementy konstrukcyjne bramy i ogrodzenia, pokryte powłoką antykorozyjną. To, że oskarżony sprzedał je za cenę złomu (jak wynika z zestawienia na k. 11 akt za kwotę 125,50 zł., przy czym w cenę tą wliczono jeszcze wartość innego drobnego złomu) nie oznacza, że w rzeczywistości tyle były warte. Nie były to przedmioty przerdzewiałe – jedynie w nielicznych miejscach, w których odpadła powłoka antykorozyjna, pojawiły się ślady rdzy, ale nie dyskwalifikuje to wartości tych przedmiotów jako materiałów budowlanych. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje tu wnioski płynące z opinii biegłego ds. wyceny ruchomości (opinia ta była już powyżej omówiona). Tezy tej opinii są również zgodne z doświadczeniem życiowym i ze zdrowym rozsądkiem. Aprobowanie argumentacji oskarżonego i jego obrońcy prowadziłoby do absurdów. Równie dobrze można by twierdzić, że złodziej samochodu, który dokonuje kradzieży luksusowego auta i sprzedaje go na skup złomu, powinien odpowiadać jak za kradzież złomu. To, że dla oskarżonego skradzione rurki były warte tyle co złom i tak je potraktował nie oznacza, że taką wartość miały w rzeczywistości. W rzeczywistości miały one wartość materiałów budowlanych, która po odliczeniu stopnia ich zużycia wynosiła 1309 zł.

Zawarte w obu apelacjach zarzuty rażącej niewspółmierności kary 6 miesięcy pozbawienia wolności są chybione. Mimo ustalenia, że wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 1309 zł., karę 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu uznać należy za sprawiedliwą i wyważoną. Oskarżony był już wielokrotnie karany (vide k. 63 – 65), przypisane mu przestępstwo popełnił w zdeterminowany sposób, wracając kilkakrotnie na miejsce kradzieży. Nie zasługuje na łagodniejszą karę.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako słuszny i sprawiedliwy, nie naruszający w inny sposób prawa karnego procesowego i wydany bez innej obrazy prawa karnego materialnego należało utrzymać w mocy. Przy czym Sąd Rejonowy po zwrocie akt powinien w trybie art. 420 § 1 kpk orzec jeszcze o dowodach rzeczowych (k. 35).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu na rozprawie apelacyjnej (w tym na terminach dodatkowych) Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 19 w zw z § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku. Nr 163 poz. 1348).

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych oraz 723,24 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu i 198,20 zł. tytułem wynagrodzenia biegłego rzeczoznawcy za wydaną na piśmie opinię.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami) zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Oskarżony nie wykazuje żadnych istotnych dochodów i nie ma majątku, poniesienie przez niego tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.